

til har været Tale om disse Sager, er det ganske sikkert ogsaa med Forbehold, som meget tydeligt og bestemt vilde være komne frem, dersom Ministeriet havde stillet sig til Opgave nu at forelægge Rigsdagen et Forslag til et stort Byggeforetagende i Anledning af vore Arkiver. Alle vilde da have faaet Lugten af disse mugne Ting, paa hvilke man ikke vilde — i det Mindste ikke med Fornøielse — spendere saa store Summer. Hvad der nærmest idag har bragt det ærede Medlem i Darniff, er Misforstaaelse. Det ærede Medlem troede nemlig, at det var muligt oppe paa Loftet at skaffe fuldt gode Lokaler til Arkiverne; men Arkiver af Betydning kræve Lokaler af en ganske anden Bestaffenhed, og de Lokaler, der indrettes paa Loftet, ere kun en Nødhjælp, hvortil man henbringer de mindre værdifulde Sager, indtil det kan lykkes at faae en bedre Ordning af det Hele, hvortil man under de nuværende Forhold ikke har troet, at der var synderlig Udsigt. At en Del af Arkiverne paa samme Maade flyttes ud til Amalienborg, er paa ingen Maade Udenrigsministerens Styld. Man vilde gjøre hans gamle Selstatts-kjærlighed en stor Uret, dersom man troede, at han har villet hævde sig Gnebesiddelsen af disse Arkiver, og at han derfor har villet have dem ud paa Amalienborg. Det er, kan jeg forsikre det ærede Medlem, netop imod Udenrigsministerens Ønske, at de flyttes derud.

Søgsbro: Hvis det er imod Udenrigsministerens Ønske, veed jeg virkelig ikke, efter hvis Ønske det er, at de skulle flyttes derud. Den ærede Minister er maaske saa bange for disse mugne Sager, at han ønsker dem saa langt fra sig som muligt men jeg troede rigtignok, at han som Kultusminister maatte sætte Pris paa, at de ere gamle, thi jo ældre de ere, jo mere Værdi have de i Reglen. At de Lokaler, de faae oppe paa Loftet, ikke ere saa gode, som de kunde være, er ganske vist, det udtalte jeg netop igaar og beklagede, at det var Tilfældet ved denne Ordning; men jeg troede dog, at det var saaledes, at det kunde indrettes forsvarligt indtil videre, ganske vist kun indtil videre, som noget Midlertidigt. Men er virkelig det antydede Lokale saa slet og utilstrækkeligt, saa maa man ogsaa af denne Grund hellere udsætte Sagen; thi hvor ringe end den ærede Ministers Kjærlighed til Arkivagerne synes at være, ligger der dog i dem uerstattelige Statte for Kjendstaben til vor Fædrelands Historie, Skatte, som vi og fremfor Alt en Kirke- og Undervisningsminister burde sætte Pris paa.

Chr. Pedersen: Den ærede Minister mente, at jeg ikke skulde have tilstrækkeligt Kjendskab til det Spørgsmaal, jeg igaar omtalte, thi i saa Fald vilde jeg ikke have fremsat de Anker, jeg kom med. Deri tager den ærede Minister fejl, men derimod finder jeg, at den Fremstilling, den

ærede Minister nu gav af Sagen, ikke var fuldstændig korrekt. Jeg opfattede ham nemlig, som om han mente, at dette Thing i en tidligere Samling havde negtet det foreliggende Spørgsmaal Fremme, men denne Mening beror paa en Forvevling med en ganske anden Sag. I forrige Samling kom den ærede Minister med et Lovforslag, der gik ud paa at bemyndige Regjeringen til at udvide Statens Rentegaranti for de lolland-falsteriske Baner, og dette Forslag negtedes der Overgang til 2den Behandling; men Forslaget vedrørte slet ikke Overfartsforholdene mellem Sjælland og Falster. Den ærede Minister fandt det ikke forsvarligt, at lade Staten bygge en Bane ud til Masnedø, men jeg veed heller ikke, at Rigsdagen har forlangt noget Saadant. Hvad jeg bebrejdede den ærede Minister, var, at han i sit Forslag her ikke har taget Hensyn til den Indstilling, som i Samlingen 1874—75 hele det vedkommende Udvalg paa eet Medlem nær gjorde om at henlægge Dampfergens Leie til Masnedø i Udsættelse for ved Masnedø, og jeg sagde da, at saa længe man ser, at Regjeringen ikke vil gaa bort fra den Ordning, hvorpaa den ærede Ministers Forslag giver Anvisning, maa Ministeren ikke tro, at i det Mindste Repræsentanterne derovre fra vilde være tilbøjelige til at gaa ind paa en saadan Afgjørelse, idet denne kun vilde fremkalde stor Misnøie. Naar den ærede Minister sagde, at han ikke fandt det forsvarligt at lade Staten bygge en Bane ud til Masnedø, vil jeg dog spørge, om han finder det mere forsvarligt, at man to Gange har forlangt det sjællandske Selskabs Koncession med i Alt 19 Aar? Det har man fundet forsvarligt; men at gaa ind paa en Ordning af Overfartsforholdene, der er i disse Provindsers og i Publikums Interesse, er man meget mere tilbageholdende med. Jeg bemærkede igaar, at Udvalget havde gjort den omhandlede Hensætning samtidig med at foreslaa et Lovforslag om en Gjedserbane negtet videre Fremme; men dette var begrundet i, at den Koncession, som allerede aar givet til Anlæg af en saadan Bane, ikke endnu var udløbet. Jeg skal slutte med at sige, at jeg ikke har frygtet for, at den ærede Minister skulde blive urolig over min Forklaring af, hvad Udvalgets ovennævnte Hensætning gik ud paa. Jeg er tværtimod forvisset om, at han vil tage ethvert Spørgsmaal, der vedrører hans Portefeuille, med Ro, og jeg har ikke tænkt mig, at det Mødsatte kunde blive Tilfældet her.

Steffensen: Det er om den samme Sag, jeg ønskede at sige et Par Ord. Det har glædet mig, at Sagen igjen er bragt paa Bane af den høitærede Minister, og skjøndt der sagtens ikke er megen Udsigt til, at den vil vinde Tilslutning her i Thinget, efter som den ikke har kunnet finde Tilslutning i Finantsudvalget, vil jeg dog haabe,